

HÒI THỨ HAI MƯƠI SÁU ÁC GIẢ ÁC BÁO

Sau khi Tang Diên Tề ra lệnh, gần trăm tên cung thủ hiện thân giương cung nhắm vào quần hùng sẵn sàng phát xạ, không ít người thất kinh biến sắc, nhưng Tạ Vũ Diệp thì vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì, nhìn Tang Diên Tề cười nói:

- Tang chương môn nhân làm gì mà hùng hổ thế? Chẳng lẽ đưa mấy tên hình nộm kia ra mà tưởng dọa được chúng ta sao?

Thái độ điềm nhiên của Tạ Vũ Diệp làm Tang Diên Tề tức muốn nổ phổi. Thế nhưng với thân phận của một chương môn nhân, hắn vẫn giữ được trấn tĩnh, quát lên:

- Người đừng tưởng mình là oai linh gì lắm! Muốn thế nào thì cứ hoạch định cách thức ra đi, chúng ta sẽ biết ai cao ai thấp!

Tạ Vũ Diệp bình thản đáp:

- Việc hôm nay mà động thủ là không tránh khỏi. Người ta nói “khách dù mạnh cũng không lấn được chủ”. Vậy cách thức thế nào thì nên do chương môn nhân hoạch định, chúng tôi sẽ phụng bồi!

Tang Diên Tề nghĩ ngợi một lát mới trả lời:

- Được, bây giờ thế này. Chúng ta tuy đông nhưng bốn chương môn nhân không lợi dụng ưu thế đó để quần đã. Cứ tiến hành từng trận song đấu, ai thắng nhiều hơn là thắng cuộc! Bên thua buộc phải nghe lệnh đối phương. Nếu không, các người đừng hòng thoát khỏi Tiểu Tây Bình này!

Tạ Vũ Diệp gật đầu đáp:

- Được! Chúng ta cứ theo đó mà làm!

Chàng vừa nói xong thì từ phía Cùng Lai phái một người bước ra. Đến đứng giữa quảng trường hướng sang Tạ Vũ Diệp chấp tay nói:

- Tại hạ là Mã Hưng. Xin chư vị cử ra một người đấu với tại hạ trận đầu tiên!

Bên quần hùng, “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ lập tức bước ra ứng chiến ngay.

Chờ “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ dừng lại cách ba bước, Mã Hưng liền nói:

- Các hạ xuất binh khí đi!

Nói xong rút từ thắt lưng ra một cây Cửu tiết tiên.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ cũng rút kiếm ra nói:

- Mời!

Mã Hưng lập tức vung roi đánh ra.

Người này chỉ mới mười chín hai mươi tuổi, dáng như thư sinh, nhưng Cửu tiết tiên vừa xuất, kinh phong đã nổi lên như giông bão, hiển nhiên công lực võ công chẳng kém chút nào!

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ không chút hoang mang rối loạn, bình tĩnh thi triển “Hồi phong kiếm pháp” của bốn môn ra đối địch.

Cửu tiết tiên là loại binh khí vừa nhu vừa cương, uy lực của nó hoàn toàn phụ thuộc vào công lực của người sử dụng, Mã Hưng tuy còn ít tuổi nhưng công lực rất cao, khi vận công vào ngọn tiên làm cho thẳng đuồn ra như thanh sắt dùng để đâm, chọc, đâm huyết cực kỳ lợi hại, khi thì thu công làm mềm nhũn như chiếc thắt lưng cứ nhằm vào thanh kiếm đối phương mà thu mà cuốn, linh hoạt vô cùng!

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ đương nhiên biết lợi hại, cố tránh không tiếp xúc với binh khí đối phương.

Qua ngoài năm mươi chiêu, “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ tăng cường công thế, phát kiếm mỗi lúc một nhanh, xuất hết những chiêu tinh diệu nhất trong “Hồi phong kiếm pháp”, tựa hồ như trong tay y có mấy thanh kiếm đồng thời xuất thủ!

Thế nhưng bên phía Mã Hưng cũng không chịu kém, từ công lui về thế thủ, vung ngọn Cửu tiết tiên đánh ra tạo thành bức màn dày đặc hộ chú toàn thân như tường đồng vách sắt làm “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ không sao công kiếm vào được.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ thấy vậy ngằm hít vào một hơi chân khí vận thêm mấy thành công lực, đồng thời vận cang khí bổ mãn toàn thân thi triển một chiêu tuyệt sát trong “Hồi phong kiếm pháp” là “Nhiếp tâm lôi kiếm”!

Chỉ nghe tiếng khí rít lên ghê sợ sau đó là một chuỗi tiếng loảng xoảng thất tim lạt cốt, “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ đã xé toang bức màn phòng thủ, vung bảo kiếm trực nhập...

Mã Hưng rú lên một tiếng thê thảm, nguyên cả cánh tay phải cùng với cây Cửu tiết tiên bị chém băng đi, người lão đảo lùi lại bốn năm bước ngã nhào xuống, máu từ vai tuôn ra như suối.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ thu chiêu ôm kiếm nói:

- Đắc tội!

Rồi lui vào trận.

Hai tên đệ tử Cùng Lai phái vội chạy ra dìu Mã Hưng vào cứu chữa, sau đó một tên trung niên hán tử đứng sau lưng Tang Diên Tề bước ra nói:

- Tại hạ là “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong, muốn dùng tay không đấu với vị nào mấy chiêu.

Người này dám tay không thách chiến, đủ thấy chưởng chỉ quyền cước không phải tầm thường.

Tạ Vũ Diệp đang định cử “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm trong “Tuyệt Phong Tam My” ra cự địch vì biếu nữ nhân này công phu dùng chưởng thay kiếm rất khả quan nhưng lại nghĩ:

- Bây giờ người còn đông, bây giờ để “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm ứng chiến, lát nữa tới lượt Tư Đồ Linh, Lăng Hồng Linh đòi xuất trận thì thế nào?

Thế nhưng chàng đang suy tính thì “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm bước ra mỉm cười nói:

- Đệ đệ! Thụ thụ ứng chiến đây!

Nói xong không ngờ Tạ Vũ Diệp trả lời bước ra đứng đối diện với “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong.

Tên này mặt sa sầm tỏ ý không vui nói:

- Cô nương! Đây là cuộc đối đầu sinh tử chứ không phải tỉ võ quá chiêu, cô nương nên suy tính kỹ rồi quyết định!

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm cười đáp:

- Các hạ cứ xuất hết bản lĩnh đi! Sống chết do mệnh, có gì mà suy tính? Mời các hạ xuất chiêu!

“Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong nghĩ thầm:

- Chắc nữ tử này cũng có bản lĩnh, nếu không đã không bước ra ứng chiến. Thôi thì sống chết mặc thị, mình cứ lo phần mình là được!

Nghĩ đoạn nói:

- Cô nương cẩn thận! Dứt lời xuất chiêu “Thu phong lạc Diệp” đánh sang.

Tạ Vũ Diệp nhận ra chiêu này là khởi thức của Lục hợp chưởng, uy lực đủ xuyên kim phá thạch, Đồ Bách Tâm hiệu xung “Vô Nhãn Kiếm”, tuy tay không sắc như đao kiếm, nhưng có phá giải được kỳ chiêu của đối phương không mới là vấn đề....

Nghĩ thế chăm chú nhìn vào trường đấu.

Chỉ thấy “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm lách người tránh chiêu địch nhưng ngay sau đó sấn vào rất nhanh, tay phải xuất chiêu “Tiền tử trăm sài” chém xuống khuỷu tay địch, còn tay trái chập lại xuất chiêu “Hắc hổ đào tâm” chọc tới ngực Tô Trác Phong.

Thế nhưng “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong không phải tầm thường, lùi lại biến chiêu rất nhanh, chưởng biến thành trảo chộp Uyển mạch địch.

Hai người không dùng binh khí nhưng xuất thủ lại cực kỳ nguy hiểm, với tay không vẫn kích, đâm, chém, bổ, chặt làm kinh khí nổi lên rần rạt giống như có đủ đao kiếm trong tay!

Hai người mới xuất thủ một lúc mà đã qua bảy tám mươi chiêu làm đầu trường khói bụi bốc lên mù mịt, cát bay đá chạy làm thiên hôn địa ám, trông thật kinh hồn!

Qua ngoài trăm chiêu thì “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong khắp người mồ hôi ướt đầm, mũi thở phì phì, xem chừng đã thấm mệt.

Nhìn sang “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm thấy cô ta vẫn ứng biến tự như, khí địch thần nhân giống như chưa hề phí chút sức lực nào, trông như đang biểu diễn trên sân khấu, chẳng hề giống cuộc đối đầu sinh tử chút nào!

Tạ Vũ Diệp thán phục thầm nghĩ:

- Động tác của Đồ tỉ tỉ thật tuyệt diệu! Giống như là long phi phượng vũ vậy!

Người của song phương đều thấy rõ bại cục của “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi, thậm chí cho dù “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm không tấn công, hẳn cũng kiệt sức mà ngã!

Vừa lúc đấy, đột nhiên “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm hét to một tiếng phi thân lao thẳng tới đối phương, phát chiêu “Song phong quán nhĩ” cùng lúc đánh sang hai thái dương “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong.

Tên này rú lên thảm thiết, hai lỗ tai bật máu lão đảo lùi lại loạng choạng một lúc mới đứng vững.

May mà chiêu vừa rồi “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm chưa dùng đến chiêu “Thập chỉ âm sát độc thảo”, nếu không đầu “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong đã vỡ nát, táng mạng đương trường!

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm thu chiêu, nhìn Tạ Vũ Diệp nhoen miệng cười như chưa từng xảy ra chuyện gì, sau đó chấp tay hướng sang “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong nói:

- Đắc tội!

Xong uyển chuyển lùi về vị trí.

Quần hùng vỗ tay vang dậy!

Đệ tử Cùng Lai phái đã bao giờ thấy người nào xuất võ công kỳ ảo như thế?

“Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong là một trong “Bát Đại Cao Thủ”, võ công chỉ thua kém chừng môn nhân, thế mà nay bị một cô nương mới hăm hai hăm ba tuổi đánh cho không còn mảnh giáp, nghĩ lại ai mà chẳng kinh tâm?

Lại thêm hai tên khác nhập trường dù “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong lùi lại dưỡng thương.

Qua một lúc, không thấy từ Cùng Lai phái thêm người nào bước ra khiêu chiến nữa.

Tang Diên Tề trở nên bối rối bất an. Hắn không ngờ đối phương có nhiều cao thủ đến thế. Lúc đầu hẳn dự tính mỗi bên thắng bại một nữa, mình sẽ thi

triển “Hồi hoàn tử tượng thần công” không chế vài người trong đó có cả Tạ Vũ Diệp để dành thắng lợi quyết định. Thế nhưng bây giờ mới qua hai trận mà chẳng những thất bại, phái Cùng Lai không có một cơ hội nào, bây giờ nếu đấu tiếp thì cũng nhận lấy thất bại mà thôi.

Tang Diên Tề tự nhủ:

- Hay cứ lấy uy thế đông người mà áp đảo đối phương?

Đương nhiên thắng như thế thì chẳng vẻ vang gì, nhưng bây giờ đã đến lúc quan đầu sinh tử, bận tâm gì đến chuyện có đường chính chính hay không?

Tuy lần đầu hán đã cam đoan không lấy đông thắng ít, nhưng hạng người như Tang Diên Tề thì đâu có coi chữ “tín” ra gì?

Hán là loại người cốt đạo mục đích, bất chấp thủ đoạn, không cần nghĩ đến danh dự.

Huống chi hôm nay tình cảnh bại nhiều thắng ít, bận tâm gì đến quy cũ giang hồ?

Thâm quyết định xong, hán quay lại vẫy mấy tên thủ hạ thân tín đến gần, nói vào tai chúng mấy câu.

Tạ Vũ Diệp vẫn không rời mắt khỏi Tang Diên Tề, nhìn vẻ mặt đã đoán ra nội tâm hán.

Khi Tang Diên Tề gọi mấy tên thủ hạ đến sai bảo, chàng liền quay lại nói to với quần hùng:

- Mọi người chú ý, đối phương chuẩn bị quần đả đấy!

Chính lúc đó, ba tên trung niên hán tử đứng sau Tang Diên Tề đi các nơi truyền đạt mệnh lệnh, toàn bộ đệ tử Cùng Lai phái lập tức rục rịch chuẩn bị xuất chiến. Tang Diên Tề cũng lui lại.

Lăng Hồng Liên liền tiến lên ba bước, cao giọng nói:

- Đệ tử Cùng Lai phái nghe đây! Chúng ta tới đây là chỉ để đối phó với một mình Tang Diên Tề thôi chứ không có ý gây sát nghiệp với toàn môn phái. Mười ba năm trước Tang Diên Tề đã dùng thủ đoạn đê hèn ám toán sư huynh hán là Lăng Thành Đỉnh, chiếm đoạt tước vị chưởng môn nhân. Bản công lực chính là Lăng Hồng Diên, nhi nữ của Lăng Thành Đỉnh. Hôm nay ta tới đây để báo thù sát phụ, tính nợ với Tang Diên Tề, không liên quan gì đến người khác trong Cùng Lai phái cả! Mọi người hãy tránh ra ngoài trường thị phi này!

Nàng vận nội lực vào thanh quản phát ra nên toàn trường đều nghe rất rõ.

Tang Diên Tề tức giận quát lên:

- Đừng nghe nha đầu kia nói bậy! Tất cả cung thủ nghe lệnh: Bắn! Tiêu diệt hết chúng đi! Những người còn lại sẵn sàng xuất thủ!

Lập tức hàng trăm mũi tên châu vào quần hùng bay tới như châu chấu, chủ yếu tập trung vào Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên.

Quần hùng đều là cao thủ ưu tú được tuyển chọn, lại được Tạ Vũ Diệp cảnh báo trước nên đã đề phòng, liền hợp lực phát chiêu tạo thành một bức tường khí dày đặc chặn tên.

Tạ Vũ Diệp và “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm đứng hai bên Lăng Hồng Liên. Hai người này công lực cao cường, liên tục phát thần công đánh ra làm tên rơi lá tả.

Lăng Hồng Liên được bảo vệ an toàn cao giọng nói tiếp:

- Các thúc bá huynh đệ Cùng Lai phái! Tang Diên Tề là tên khi sư diệt tổ, là giống bại loại tàn sát đồng môn, kẻ ôm chân tặc đảng “Cự Linh Giáo” làm hại võ lâm đồng đạo trở thành kẻ thù chung của toàn thể giang hồ. Các vị chớ nên theo hắn để trở thành tội đồ của sư môn, cuối cùng rồi sẽ nhận lấy kết cục bi thảm là chết đi vẫn bị võ lâm quyền rửa! Xin các vị thúc bá đệ huynh nghĩ kỹ lại...

Tang Diên Tề đứng phía sau đốc chiến, có quát vang để át lời nàng:

- Đừng nghe nha đầu đó! Tiếp tục bắn tên đi!

Tạ Vũ Diệp nói to:

- Xin các vị hãy phân định rõ đúng sai, tên đạn không làm gì được chúng ta đâu! Đừng để chúng ta đại khai sát giới!

Đột nhiên từ trên mái sảnh đường vang lên một tiếng quát như sấm, sau đó có hai tên cung thủ bị đánh rơi xuống đất, một lão nhân tóc bạc rối bù nhưng mặt mũi hồng hào như đồng tử đứng hiên ngang giữa mái điện quát ánh mắt sáng quắc nhìn xuống quảng trường cất giọng sang sảng như chuông:

- Đệ tử Cùng Lai phái dừng tay!

Tạ Vũ Diệp nhìn lên, nhận ra bạch phát lão nhân chính là Quy Kiến Bình, trưởng lão Cùng Lai phái, trong lòng phân chấn thêm không ít.

Quy Kiến Bình nói tiếp:

- Lão phu là trưởng lão Cùng Lai phái, đệ đệ của trưởng môn nhân tiên nhiệm “Tam Kiếm Tuyệt Hộ” Quy Hải Bình, hôm nay tới đây thanh lý môn hộ, đệ tử Cùng Lai phái không được vọng động!

Lời của Quy Kiến Bình tỏ ra rất có uy lực, bọn cung thủ tỏ ra sợ hãi dừng tay không dám bắn nữa. Một số tên rời chỗ nấp nhảy xuống quảng trường, nhiều tên rút binh khí ra chực động thủ cũng tra lại vào vỏ.

Tạ Vũ Diệp cao giọng nói:

- Tang Diên Tề! Hôm nay bất luận ngươi muốn quần đả hay đơn đả độc đấu thì cũng không thoát khỏi diệt vong đâu! Vậy tốt nhất hãy thúc thủ chịu trói để Quy trưởng lão thanh lý môn hộ đi!

Lăng Hồng Liên tiếp lời:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Chúng ta không cần người khác có thể dựa vào mỗi huyết hải thâm cừ này. Tang Diên Tề! Bây giờ bốn cô nương sẽ đấu với ngươi. Nếu ngươi thắng, quần hùng sẽ lập tức rời khỏi Tiểu Tây Bình. Nếu ngươi bại, bốn cô nương sẽ lấy thủ cấp ngươi đến tế trước mộ phụ mẫu ta!

Khi thấy Quy Kiến Bình xuất hiện, Tang Diên Tề có phần hoang mang nhưng bây giờ nghe Lăng Hồng Liên nói thế, hắn lập tức bình tĩnh lại ngay, ngửa mặt cười “hô hô” một tràng rồi tiến lên nói:

- Diệt nữ! Chớ nghe người khác xúi giục! Chẳng lẽ thúc thúc sợ ngươi? Còn việc phụ thân ngươi thì do lâu ngày chày tháng thúc thúc không nhớ nữa... Nay ngươi muốn đấu tay đôi với ta cũng được. Nhưng thúc thúc thấy ngươi là một nữ hài tử yếu nhược, lại là văn bối nên không nỡ hạ thủ. Bây giờ thế này, ta cho phép ngươi xin người khác thay mình xuất trường, bất kỳ ai cũng được.

Lăng Hồng Liên bĩu môi đáp:

- Cái đó khỏi cần! Đại cừu của phụ mẫu làm sao có thể nhờ người khác báo giúp? Ta cần phải tự tay giết chết ngươi! Chỉ cần Quy gia gia đứng ra làm công chứng nhân là được!

Tang Diên Tề mười phần cảm chấn mình thắng được đối phương nên ra vẻ phóng túng nói:

- Diệt nữ! Sao ngươi phải khổ thế chứ? Lỡ ra thúc thúc thất thủ làm ngươi bị thương thì sau này biết ăn nói thế nào với liệt tổ liệt tông của bốn phái? Thúc thúc thật không nỡ hạ thủ đối với ngươi, cái này phải nhờ Quy trưởng lão làm chủ mới được!

Quy Kiến Bình lâm vào tình thế khó xử. Lão chưa biết võ công Lăng Hồng Liên luyện đến trình độ nào, nhưng biết chắc Tang Diên Tề đã luyện “Hồi hoàn tử tượng thần công” đạt tới chín mươi thành hỏa hậu, khả năng Lăng Hồng Liên bại là lớn.

Mà một khi nàng đã bại thì nhất định tặc nhân Tang Diên Tề không bỏ lỡ cơ hội nhỏ cỏ trừ gốc, giết nàng để trừ hậu họa. Như thế chẳng hóa ra Lăng gia trở thành tuyệt hậu?

Theo ý tưởng của lão thì Tạ Vũ Diệp mới có hy vọng thắng Tang Diên Tề nên thầm trách Lăng Hồng Liên quá hiếu cường không lợi dụng thời cơ chớp lấy điều kiện của Tang Diên Tề cho nàng tìm người thay thế mình mà chọn lấy Tạ Vũ Diệp.

Quy Kiến Bình còn chưa biết quyết định thế nào thì nghe Tạ Vũ Diệp nói:

- Quy trưởng lão! Đại cừu phụ mẫu là bất cộng đái thiên, làm sao có thể để người khác báo thay mình được? Nên để Liên nhi xuất trường thôi!

Chàng vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho lão.

Quy Kiến Bình nhận ra ngay, tuy hiểu ý nhưng vẫn chưa yên tâm, nghĩ thầm:

- Liên nhi còn trẻ người non dạ, lỡ có sơ xuất nào há chẳng ôm hận chung thân?

Thế nhưng lão lại nghĩ:

- Sư phụ của Liên nhi “Hàn Nguyệt Thần Ni” đã chính thức chấp nhận Tạ Vũ Diệp và Liên nhi trở thành phu thê. Tạ Vũ Diệp là nhân tài hiếm thế, nếu không cầm chân Liên sẽ chẳng, đời nào nó chịu mạo hiểm?

Nghĩ thế liền trở nên quyết tâm, cao giọng nói:

- Cứ để Lăng Hồng Liên tự tay báo thù cho phụ mẫu. Không cần do dự nữa! Động thủ đi!

Tang Diên Tề cố nài:

- Sao lại thế? Tạ đại hiệp! Người là đương thất kỳ tài, hãy làm chủ chuyện này đi!

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Huyết hải thâm cừu là chuyện riêng củ Liên nhi nên cô ấy cần liều mạng, ai có thể có thể thiệp được?

Tang Diên Tề nói:

- Nếu vậy Tạ đại hiệp hãy hoạch định cách thức đi!

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Tại hạ thống nhất với đề xuất của Liên nhi. Nếu Liên nhi bại thì chúng ta sẽ lập tức rút khỏi Tiểu Tây Bình, còn nếu người bại thì mặc cho Liên nhi xử trí.

Tang Diên Tề gật đầu:

- Rất tốt! Chúng ta thỏa thuận như thế...

Hắn vận nội công vào song chưởng xong quay sang Lăng Hồng Liên nói:

- Diệt nữ xuất thủ đi!

Lăng Hồng Liên run lên, giai đoạn này nàng đã trở nên bình tĩnh chững chạc, nhưng lúc này đứng trước cừu nhân bất cộng đái thiên, nàng lại thấy máu sôi lên, khẩn thắm:

- Cha mẹ! Hôm nay nhi nữ báo thù cho cha mẹ đây!

Tăng Diên Tề nói:

- Diệt nữ xuất binh khí đi!

Lăng Hồng Liên tiến lên hai bước nói:

- Ta cần tay không giết kẻ ác tặc người, không cần binh khí!

Tăng Diên Tề hết sức tự tin vào chiến thắng, không nói thêm câu nào nữa, “Hồi hoàn tử tượng thần công” chỉ vận sáu thành công lực vào song chưởng đưa lên hoành ngang trước ngực chuẩn bị tiếp chiêu.

Lăng Hồng Liên vận “Cửu âm khí” kết hợp với “Huyền băng thần công” lên tới cực hạn bổ mãn toàn thân rồi quát to một tiếng thân thể lướt tới phát chiêu “Đan phụng triều dương” đánh tới ngực cừ nhân.

Tăng Diên Tề không chút sợ hãi đề khí Đan điền, vận lực lên song chưởng xuất chiêu “ÔNgụy Vương huy tiên” đánh trả lại.

Nào ngờ chưởng vừa phát, hấn chợt cảm thấy một luồng khí âm hàn sắc như mũi kiếm vô cùng uy mãnh xuyên qua màn chưởng của mình xâm nhập vào cơ thể!

Tăng Diên Tề thất kinh vội vận “Hồi hoàn tử tượng thần công” tới cực hạn kháng cự lại nhưng luồng khí âm hàn vẫn ào ạt công sang như triều như thác không thể nào ngăn cản nổi, kinh hãi nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ nha đầu này có khả năng phá giải được “Hồi hoàn tử tượng thần công”?

Nghĩ thế vội vã thu chiêu nhảy lùi ba bước.

Lăng Hồng Liên trở nên tự tin, chồm theo quát:

- Lão tặc chạy đi đâu! Nộp mạng đi!

Quy Kiến Bình bây giờ mới tin chắc diệt nữ phá được “Hồi hoàn tử tượng thần công”, lòng vô cùng cao hứng khẩn thắm:

- Lạy trời lạy phật! Cầu liệt tổ liệt tông Cùng Lai phái phù hộ cho Liên nhi mau giết được tặc nhân kia!

Tăng Diên Tề tuy bị khí âm hàn bức vào cơ thể làm người lạnh toát nhưng chưa bị nội thương, sau khi vận công điều tức một vòng đã hồi phục lại, vận “Hồi hoàn tử tượng thần công” đến mười hai thành công lực đánh sanh như vũ bão.

Lăng Hồng Liên vẫn cứ vận “Cửu âm khí” và “Huyền băng thần công” bình tĩnh tiếp chiêu.

Cứ mỗi lần tiếp chiêu, “Hồi hoàn tử tượng thần công” hộ thân bị phá hoại thêm một mảng, đồng thời công lực Tang Diên Tề cũng giảm đi mấy phần.

Nhưng Tang Diên Tề không thể cứ lùi mãi nên tiếp tục xuất chiêu tấn công.

Thế nhưng lúc này hấn bắt đầu cảm thấy khí huyết trong người lưu thông không được bình thường, công lực tựa hồ không tiếp thêm được nữa, chiêu thức phát ra chậm lại dần...

Trong lúc đó công lực của Lăng Hồng Liên cũng hao tổn không ít nên công thế cũng hòa hoãn lại.

Tạ Vũ Diệp đứng ngoài đã nhận ra thời cơ không thể mất liền dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Lăng Hồng Liên:

- Liên muội! Mau vận công điều tức mấy vòng phục hồi lại công lực xong dốc toàn lực xuất chiêu cuối cùng! Tặc nhân không thể tiếp thêm công lực được nữa rồi!

Lăng Hồng Liên nghe tình lang động viên lập tức phấn chấn hẳn lên nhìn sang quả nhiên thấy Tang Diên Tề hai tay đưa lên gần như vô lực, biết Vũ Diệp ca ca phán đoán không sai nên phát thêm vài chiêu nữa rồi lùi lại vận công điều tức.

Tang Diên Tề thấy Lăng Hồng Liên lui lại thì cả mừng tưởng đối phương cũng lâm vào tình cảnh của mình nên yên tâm nhắm mắt vận công bức hàn khí ra khỏi cơ thể.

Nào ngờ chưa được bao lâu thì nghe tiếng Lăng Hồng Liên quát:

- Lão tặc nộp mạng đi!

Tang Diên Tề hốt hoảng mở mắt ra thì thấy Lăng Hồng Liên đứng ngay trước mắt đang vung chưởng tới ngực mình thì vội vàng vung chưởng đánh ra cực địch.

Chưởng vừa xuất, Tang Diên Tề thấy rõ chỉ còn độ hai ba thành công lực, tuyệt vọng nghĩ thầm:

- Thế là hết!

Chỉ nghe “bình” một tiếng, Tang Diên Tề bị hất ngược ra sau ba trượng, ngã nhào xuống.

Lăng Hồng Liên lao theo, nhắm thân thể bất động của cừu nhân điếm xuống bốn năm chỉ.

Tang Diên Tề cảm thấy chỉ lực của đối phương vức lạnh vừa đau nhói, đồng thời chân khí của mình ào ào toát ra khỏi cơ thể, chỉ chốc lát đầu váng mắt hoa ngất đi bất tỉnh.

Lăng Hồng Liên hướng sang Quy Kiến Bình nhỏ nước mắt nói:

- Quy gia gia! Bây giờ tặc nhân đã bại, Liên nhi xin gia gia cho phép thể theo điều kiện thỏa thuận từ đầu, cắt lấy thủ cấp cừu nhân tế trước vong hồn phụ mẫu!

Chính lúc ấy chợt vang lên một tiếng quát rồi từ phía tường viện bốn người từ bốn hướng khác nhau, tay cầm trường kiếm sang loáng lao như bay tới Lăng Hồng Liên!

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm kinh hãi kêu lên:

- Liên muội cẩn thận!

Tạ Vũ Diệp nhìn tới, lập tức nhận ra đó là bốn tên trong số “Bát Đại Cao Thủ” Cùng Lai phái vừa rồi đứng sau lưng Tang Diên Tề, chờ chúng lao tới gần, miệng “hừ” một tiếng tung mình lên cao hai trượng rồi thi triển một thức “Thương ung tróc thổ” nhào đầu xuống bốn tên kia, xuất chiêu học “Lăng không nhiếp vật” song trào vuron ra!

Vang lên mấy tiếng loảng xoảng, cả bốn thanh kiếm đã lọt vào tay Tạ Vũ Diệp!

Bốn tên trong “Bát Đại Cao Thủ” bị đoạt mất binh khí, hốt hoảng dừng lại.

Tạ Vũ Diệp đáp xuống, quét mắt nhìn chúng quát:

- Các ngươi đến lúc này mà còn chưa tỉnh ngộ hay sao? Xem ra muốn đi theo tặc nhân Tang Diên Tề rồi!

Dứt lời vung tay điểm ra mấy chỉ.

“Đại tu di thần chi” vừa xuất, bốn tên kia không tài nào tránh được, có tên chạy đi ba bốn trượng vẫn trúng chỉ ngã sấp mặt xuống.

Quy Kiến Bình cao giọng nói:

- Đệ tử Cùng Lai phái nghe đây! Việc thanh lý môn hộ của bốn phái tới đây xem như chấm dứt. Tặc nhân Tang Diên Tề khi sư diệt tổ, đang tâm sát hại sư huynh đồng môn cướp lấy chương môn nhân, khom lưng uốn gối đầu hàng tặc đảng “Cự Linh Giáo”, cam tâm làm tay sai cho chúng sát hại đồng đạo võ lâm tạo nên vết nhơ không thể tẩy xóa cho Cùng Lai phái. Hắn sẽ phải đền tội đích đáng. Ngoài ra còn bốn tên Đường chủ trong “Bát Đại Cao Thủ” là tử đảng của Tang Diên Tề mười mấy năm qua cũng theo hắn gây nên nhiều tội ác, mãi đến lúc này vẫn không chịu hối tỉnh rồi sẽ chịu chung số phận! Hy vọng những đệ tử khác hãy mau nhận rõ thị phi cùng nhau cộng đồng khôi phục lại Cùng Lai phái, phát huy hùng phong của bốn phái ngày xưa!

Đệ tử Cùng Lai phái đa số bất mãn với chương môn nhân nhưng sợ mà không dám nói, bây giờ thấy Lăng Hồng Liên đánh bại Tang Diên Tề, Tạ đại hiệp chỉ một chiêu không chế bốn tên Đường chủ trong “Bát Đại Cao Thủ” thì tên nào chẳng kinh tâm?

Nay nghe Quy trưởng lão nói việc thanh lý môn hộ đã xong thì tất cả đều mừng rơn, còn ai dám xuất ngôn phản đối?

Bọn cung thủ từ trên tường thành, trên mái nhà vút hết cung tên, đua nhau nhảy xuống, tất cả quỳ xuống đồng thanh nói:

- Chúng đệ tử xin tuân lệnh dụ của Quy trưởng lão!

Quy Kiến Bình cao giọng nói tiếp:

- Chiếu theo cam kết trước trận đấu, bây giờ tặc nhân Tang Diên Tề bị Lăng Hồng Liên đánh bại sẽ do Liên nhi xử lý, cắt lấy thủ cấp hắn đến cúng tế trước

mộ phu thê Lãng Thành Đỉnh! Bốn tên Đường chủ cũng chịu hình phạt tương tự!

Lão phu đã bàn đến người kế nhiệm chương môn nhân, đã đề Tạ Thống Lĩnh chấp thuận, nay để Du Trường Huy chấp chương môn hộ! Du Trường Huy là sự đề cử của Lãng Thành Đỉnh, võ công cũng xếp ngang với “Bát Đại Cao Thủ”. Suốt mười mấy năm nay, Du Trường Huy tuy làm về tuân phục Tang Diên Tề nhưng luôn luôn hướng về đại sư huynh, liên lạc với lão phu, cung cấp nhiều tin tức quan trọng. Chính nhờ Du Trường Huy mà lão phu tới Tiểu Tây Bình này nhiều năm vẫn được bảo đảm an toàn. Việc cất cử người phụ trách các Đường và Phân đà sẽ do Du Trường Huy cân nhắc quyết định sau!

Ngay sau đó Du Trường Huy quỳ xuống bái tạ Quy Kiến Bình rồi hướng dẫn Lãng Hồng Liên cất lấy đầu Tang Diên Tề và bốn tên đường chủ cùng với Tạ Vũ Diệp mang năm chiếc thũ cấp tới trước mộ phu thê Lãng Thành Đỉnh. Năm cái đầu lâu máu me bê bết được đặt trong một cái mâm để giữa mộ hai người.

Lãng Hồng Liên đột nhang xong đến quỳ lạy trước mộ, nước mắt chan hòa. Tạ Vũ Diệp cũng quỳ bên cạnh nàng.

Quy Kiến Bình đứng sau lưng hai người, vẻ mặt đầy kích động, chấp tay cuối đầu khẩn rất to:

- Phu thê Lãng Thành Đỉnh ở dưới cửu tuyền hãy yên nghỉ! Nhi nữ của hai người Lãng Hồng Liên vừa tự tay giết chết cừu nhân, thâm cừu huyết hải đã được báo. Liên nhi cùng với phu tể của nó là Tạ Vũ Diệp đã mang thũ cấp cừu nhân đến đây tế nhạc phụ nhạc mẫu. Hai phu thê ở dưới cửu tuyền có linh thiêng thì xin hãy phù hộ độ trì cho đôi trẻ luôn được bình an hạnh phúc bên nhau, vui sống thuận hòa đến bách niên giai lão!

Tế xong, nước mắt Lãng Hồng Liên chảy như suối! nhiều năm qua, nàng đã ra sức ghìm nén nỗi thương đau vào tận đáy tâm hồn! Hôm nay thù hận đã trả xong, cù tình lang quỳ trước mồ phụ mẫu, nàng để mặc cho nỗi xúc động dâng trào, khóc rất thấm thiết.

Tạ Vũ Diệp cạnh lòng nghĩ đến cảnh tang thương của Tạ gia trang mà nay chủ hung là Mỹ Thiết Am vẫn còn sống nhớn nhợ thì cũng không thể cầm lòng nước trào ra.

Du Trường Huy cùng mấy vị trong quân đi theo như Tô Tĩnh Nhân, Diệp Kiến Bình, “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm ra sức khuyên giải rồi dìu Tạ Vũ Diệp và Lãng Hồng Liên vào đại sảnh nghỉ ngơi.

Việc ổn định Cùng Lai phái lúc này coi như hoàn tất, trưa hôm đó quân hùng chuẩn bị rút về “Đan Tâm Trại” thì đột nhiên Tạ Vũ Diệp phát hiện ra Lãng Hồng Liên bị mất tích.

Mọi người chỉ cho là nàng quanh quẩn ở đâu đó nhưng đến bữa ăn vẫn không thấy. Liên bỏ đi tìm.

Tìm khắp Tiểu Tây Bình không có, Tạ Vũ Diệp cùng mấy người Du Trường Huy, “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu, “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm, “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân, Diệp Kiện Bình, Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh và trác gia huynh đệ mở rộng phạm vi ra xung quanh Tiểu Tây Bình mấy dặm chỉ thấy một chiếc giày của nàng rơi ra bên con đường mòn nhỏ hướng về phía tây.

Tạ Vũ Diệp nhặt chiếc giày lên nói:

- Giày của Lăng Hồng Liên! Vậy là cô ấy bị người bắt đi rồi!

Diệp Kiện Bình nói:

- Từ sáng tới giờ Tạ đại hiệp và Đồ nữ hiệp vẫn cùng đi với Lăng Hồng Liên, làm sao cô ấy mất tích lúc nào không biết?

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói:

- Đầu giờ tỵ, Liên muội nói với tôi mình muốn ra phân mộ phụ mẫu cúng tế, tôi liền đi theo. Tới đó một lúc, Liên muội xin được ở lại một mình với phụ mẫu, tôi đành phải quay về. Có lẽ lúc ấy Liên muội vì đau thương quá độ nên không giữ được tinh táo mới bị địch nhân ám toán bắt đi!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu lắc đầu nói:

- Cho dù Lãnh cô nương không được tinh táo chẳng nữa, nhưng khi gặp biến cố vẫn có thể tỉnh trí lại để đối phó, không dễ gì bị đối phương bắt sống. Cô ấy cố tình để lại chiếc giày để báo hiệu cho chúng ta chứng tỏ không bị hôn mê và rất tinh táo. Vậy kẻ nào mà đủ bản lĩnh để không chế Lăng Hồng Liên?

Tạ Vũ Diệp trầm ngâm nói:

- Tại hạ không nghĩ ra trong võ lâm người nào có bản lĩnh cao cường như vậy! Ngay cả Mỹ Tuyết am cũng không đủ khả năng chỉ trong vòng vài ba chiêu mà không chế được Liên.

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình chợt “À!” một tiếng nói:

- Chẳng lẽ ...

Tạ Vũ Diệp vội hỏi:

- Diệp huynh nghĩ ra ai thế?

Diệp Kiện Bình lắc đầu nói:

- Chắc không phải lão nhân gia đâu..

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu chợt quát lên:

- Thì người nghĩ ra ai cứ nói lên để mọi người cũng phân tích xem nào!

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình nói:

- Gia sư tổ “Mục Dã Thần Đổng” Chu Văn Kỳ!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu chột vỗ đánh đất vào đùi nói:

- vậy thì đúng rồi! Vị tiên bối này rất lâu không xuất hiện trên giang hồ. Tại hạ từng nghe gia sư nói đến đại danh “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ, nếu người này còn sống thì đã ngoài trăm tuổi, võ công cao khó mà tưởng tượng. Đặc biệt Chu Văn Kỳ luyện “Nhiếp hồn vạn hoa chương” hết sức lợi hại. Những nhân vật võ lâm trước chúng ta một bối phận sợ “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ như hổ báo! Chỉ người này mới đủ bản lĩnh bắt Lãng Hồng Liên đi một cách vô thanh vô thức như vậy. Nhưng vì lý do gì mà lão đột nhiên xuất hiện ở đây?

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiên Bình bổ sung:

- “Nhiếp hồn vạn hoa chương” của sư tổ khi xuất thủ thì làm cho đối phương bất tỉnh nhân sự, vì thế mà có tên “Nhiếp hồn”!

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Sư tổ Diệp huynh là người thế nào?

Diệp Kiên Bình đáp:

- Rất khó nói! Theo lời gia sư thì sư tổ là người ghét ác như cừu nhưng tính tình rất nóng nảy, hỉ nộ thất thường, tốt xấu tùy tâm. Nhưng dù thế nào cũng được xếp vào hàng ngũ chính phái.

Tạ Vũ Diệp nhíu mày nói:

- Vì lý do gì mà bắt Liên muội chứ?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nói:

- Cái này xem ra có uẩn khuất gì đây. “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ là nhất đại tông sư tất không phải người hành động khinh suất hồ đồ được! Mọi người nên ra sức điều tra xem!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Cũng có thể người đó có mối quan hệ nào đó với Tang Diên Tề nên mới xuất thủ giống như Diệp huynh trước đây, như thế sẽ dùng Liên muội để thu hút chúng ta. Theo tại hạ có lẽ Liên muội không ở xa chỗ này đâu. Chúng ta tản ra tìm kiếm xem sao, có phát hiện gì thì hãy hú lên báo hiệu!

Chúng nhân làm theo, tản ra xung quanh tìm kiếm.

Không lâu chột nghe vang lên một tiếng hú, mọi người cùng lao về phía đó thấy “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm đứng trước một cây cổ thụ bên đường, chỉ tay tới thân cây, trên đó có mấy chữ do chỉ lực thượng thặng kim cương chỉ khắc vào làm da cây bóc ra thành mấy chữ “Muốn tìm Lãng nha đầu, tới Hiên Viên Miếu”.

Bên dưới còn khắc hai chữ “Mục Dã”.

Diệp Kiên Bình nói:

- Vậy là không sai rồi! Nghe nói “Mục Đà Thần Đồng” sư tổ tiềm tu tại một thạch động trong Thái Hành Sơn gần Hiên Viên Miếu. Theo tại hạ suy đoán thì chỉ sợ việc này là do miệng lưỡi của tặc sư đệ Vạn Hoán Sơn mà gây ra thôi!

Tạ Vũ Diệp ngạc nhiên hỏi:

- Miệng lưỡi của Vạn Hoán Sơn? Chẳng lẽ hắn chưa chết?

Diệp Kiện Bình đáp:

- Nghe nói lần ấy Vạn Hoán Sơn trúng chưởng trọng thương nhưng không chết, sau được sư tổ cứu sống nhưng mất hết võ công. Không biết lần này hắn ton hót với sư tổ những gì mà lão nhân gia phải xuất động tới đây?

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói:

- Thái Hành Sơn cách đây năm sáu trăm dặm, bây giờ không nên tới đó ngay. “Mục Đà thần Đồng đã hẹn chúng ta đến, tất tính mạng Liên muội không đáng lo. Bây giờ hãy quay về Tiểu Tây Bình ăn uống xong bàn định với mọi người cho rõ ràng rồi sẽ quyết định.!

Mọi người nghe theo quay về Tông đảng Cung Lai phái.

Sau khi bàn bạc, quần hùng quyết định để Quy Kiến Bình và Dư Trường Huy ở lại kiện toàn Cung Lai phái có Phương Đạt Hải, Tiết Đại mãnh, Trác gia huynh đệ, ‘Hoàng Hà Song Quái’ ở lại phò trợ đề phòng bất trắc, cử Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh cùng mấy người nữa trở về “Đan Tâm Trại” báo tin, còn dư Tạ Vũ Diệp cùng mấy vị “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu, “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm, “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân và hai tên đồ đệ “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ, “Khai Bài Chương” Triệu Đại Thắng cùng “Kỳ Lân Tiêu Tử” Diệp Kiện Bình ngày hôm sau lên đường tới Thái Hành Sơn.